

משה בן-שאול מחזור פשר המלים

שועל

מלה טובה: איש שועל. ראיתי שבלת-שועל
שדה פתוחה גרעין קטן רפת רועשת
לא רעל ילחכו שמה.

ואתה, לך ואכל שבולת
למען הירק הצהבהב
וזכרי התנוכה.

להיות (בדווי)

רוח סמפונית עוברת בחלילים

עזים לבנות
לוחכות את סם העתיד
ומשחימות

בואדי פוקרה שוכבים המים
עם הסלע. הפלחית שעברה
נתנה בי
מבטים הזרועים חטה

תנוכה

המלה תנוכה היא אפר ממלא את שלחני
מכסה על המחשבה. אני מביט
והסילון הדק מתמר. חצוי, דו-פסיגי
מניב את דבורנו המפלג.

תנוכה: ראשים מתרחקים

להיות (לבד) אפשרות

קנה לך חבר
מששה סדרי-משנה

אבל לא רצית. עשית בכונה
כשם שמתחברים אנשים
לשלוש אותיות מתחברות
בדידים מבדדים
ל' ב' ד'

לחתור

המוזיקה האלקטרוקוינטית, מייק אולדפילד
יכול כמו כנור
בתזמורת של שתיקה.

אל המלה כמיקה,
לחתר היא מלת הכמיקה
ובסירה הנקובה הזאת
הקרוכה לחוף

עכשיו אני מותר
יושב בתוך מכוניתו של מישהו
כמצב-צבירה
של אי הגיון

בחוץ רים אנמה, הארץ
היא ספסל
עם ריחות השתן וריר השבלולים
ולא שלתי נעלי
רק הקוה גומה
של סוף פראי, מטרף

הך נוגעת, הכל במקומו. כליות. לב.
צלעות.
והסירה הנקובה הזאת על החוף הנשטף.

להיות (חקלאי) להיזכר

כמו בבן-שמן. עכוזי הנערות
מסמנים את הרוח
בין שתילי הכרובית

ואצל מנחם ליטאואר, בדיר,
עולה השמש בין רגליה
של הכבשה תהילה

הגללים נופלים על ידים שזופות
אל דלי הקלב
אחר-כך צריך לסנן אותו ברשת זהירה

פה מסננה ברפת המזון החולפת
בנקבים-נקבים

המלה מעין

קודם מען. אחר־כך מים.
כמו בעין כרם. קדם מען אחר כך בתים ומבוש
שמכה פעמים על גזרת האדמה
ואחר־כך פסל קיר של אינן
המציר מים מען בתים ואת אינן
בנוף המלולי של הרדרים.
יד רועדת בהכתב הדברים האלה יד
לא תרעד בהקראם. השנים נוקשות
מאחורי הלחינים
איש לא יראן.
עתה אלך מכאן והמלים בולעות מלים
משתתקות בפי
בשדות אבודים.

זה פשר האבדן. האפשרויות נגמרות בעצב הלא נאמר
שאפשר לערבבו בצבע שמים מלאכותי.
בויסקי וכדומה.

המלה צמא

בתיבת הארץ של ההוד הפנימי
ומהו ומי
אם לא השאלה הבאה

יחס

בין ראשינו העגלים
נרחס אויר נרד
או לבקש חסות מפני הצער
שלא יכלנו לנתר
את אהובתי ידידתי
שער בייתי הפתוח

משו
קישוא

לצייר

רציתי לצייר דג
יותר מזה לאכל דג
יותר מזה לקחת ממנו את קשקשיו
ולשים על גופי
היכן קשקש הבללח היחיד אשר דברתי עליו
בדברי על קשקשי הבללח
בשיחה הנגועה הזאת
במורשת הפנה

השיר הקטן למוטי גלדמן

שני עפרונות לאהבה וכף היד איננה מקבילה
למה איננה מקבילה כף-יד
כף יד למה אינך
כי העצב רד
וזרד הלילה
ראיתי תנשמת אחת עושה היבור איבו
כמו בצרפתית תנשמת
או ינשוף
איבור-היבו בערסל החשך
קנין הקריאות האבודות.

שיחתנו במעבר החציה על החמרים
לא שירים הם שעושים.
ומה לקחת תכליתם להיותם בר, ברזל
או דם-בשרים
זולג בערפל הנסיכי.

קח את המחשבה
פוטוסינחניה של גבעולים רגישים
על כי תראה באור המצלם
מלים למשש

יסור קטן

יסורון קטן שלי עכשו בתוך האגרוף
להחזיק עד שתעוף
כי ברגעים האלה מיתולוגית הסתם מזמרת
יד עננה

יד עננה היתה לה איש לא העז
אשה לא נגעה והיד
יד רגועה
לא נעה, גועה

מסתכל אני על עץ הפלפון
שם יושב העלה הגדול
בין העלים הקטנים, הנוף
הגדול בנופים הקטנים, המפחיד הגדול
הזמני
בתוך גרוני
כפרי חריף

ואיפה העץ ואיפה אני עם היסור הקטן הסגור באגרוף

נ.ב.

את הפלפון ראיתי מבעד לחלון בצרעה
היסור הקטן הוא גמד טבעי
לפעמים איסר אותו בחשך
בשיר מחוק מן הימים הנתיקים

אצמ - דא נחמט

לא כלאדם, ידרמן

הנושא קטן: לא כלאדם, ידרמן, היא או הוא
יחד ובנפרד. ולא שתי הגרמניות.
חזמת הלבד: במכונית הקטנה אני דורך
על עשבים ודק טל

הנכפפים בהודם הזה
ונמוגים

כאלו חוטים נפסקים, חבלים פרוקי-גפים.
אני מזמר לי: מכונית מכונית
תוצרת זרים

לא כלאדם, ידרמן. חברי הכנסת הממזריים, רבוא
החֶרְקִים הסיניים. חלום עגל
דופק על הזוגית, להתראות
בהרת שמש. וגידי הידים המתנפחות
מרוזים בחניון התל-אביבי
בצד הפחים והגזר הנפול ושאריות
השארית של כורי האדמה

כך אני מזמר אחוז בטפשות ההגה
שיר וליחו הנס

יאתמלג טוטט

הגְּרָבוֹת

הגְּרָבוֹת עַל שְׁלַחְנֵי הַפְּסִיקוֹ כָּל מַחֲשָׁבָה
עֲכָשְׂיוֹ יֵשׁ לִי עֲמֻדָה וְאֲנִי מִצְפָּה

צִבְעֵן תּוֹת־שָׂדֶה

טַעֲמֵן חֶם

הַזְכֵּרוֹנוֹת אֵינָם בָּאִים שׁוֹם דָּבָר אֵינְנוּ בָּא
וְנִרְפָּה הָאֲקָלִים וְשָׁבוֹר

עֲכָשְׂיוֹ, יוֹם אֶחָד חָסֵר דִּיּוֹק מִתּוֹךְ הַרְבֵּה

יָמִים

בְּקִצָּה הָאֲצִבְעוֹת עֹמְדוֹת טְרוֹנִיּוֹת מִתּוֹת שְׁלֹאֲחֵר חֲלוֹם

הַגְּרָבוֹת עַל שְׁלַחְנֵי צִבְעֵן אָדָם מִחֹוִיר

כִּהְחֹר סִפּוֹר שְׁמֵאֲסֹתֵי בּוֹ

מִשׁוֹם מִצּוֹקָה אוֹ אֲדָשׁוֹן

שׁוֹם דָּבָר לֹא בָּא: נֶחֱת הֵתָם אוֹ רִיקוֹת הַבֶּטֶן

אֲפִילוֹ הֵיךְ מִתְפַּתַּחַת לְאֵטָה

אֶל הַיֶּרֶק הַמַּעֲטָר הַמַּעֲטִיר

וְהַסְפָּרִים שֶׁבְצֶד

כְּשִׁבְלִים בְּקִמַּת הַיְצִיבוֹת

אִם לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאִימָאוֹ שֶׁל תְּרַבוֹת

בַּעַל חֵן וּבַעַל מִסְקָנָה.

הַגְּרָבוֹת עַל שְׁלַחְנֵי הַפְּסִיקוֹ שׁוֹא־מַחֲשָׁבָה.

אֶל נִפְשֵׁךְ לֶךְ נִחְתָר

סִפּוֹן־פְּרֵא

הֵן מַלְכֵלְכוֹת וְצִבְעֵן דָּם מַלְכֵלְךְ

קְטִיפַת־מֶלֶךְ

וְנַעַם בְּטָחוֹן

בָּאן, בְּאֶגְרָטֵל הַנִּשְׁלַח

בִּיהִירוֹת הַבְּרֶק אֶל עֵינֶיךָ

מִיָּדָה - לֹא שָׂאֵשׁ

קח אופנוע פולו
 סע אל בהירויות התכלת.
 אני בלי נוע ונוסע. בים מפרפרים דגים

פניך אל הים והים משל
 חשבתי על החלדה האוכלת את הפרזל
 סיגים אחר סיגים

יכלתי לקרב אליך
 בנעם רך ומאכזב. יד בידך הייתי שואל
 כשפניך מול פני

הים איננו ראי לא אשיב דבר
 קח אופנוע אדם פולו. סע
 אל סבל המדבר

משורר הישראלי